

Előfizetési árak:

Egész évre 8 frt.
Félévre 4 „
Negyedévre 2 „

Hirdetési árak:

A négy-hasábos petitsor
1-szeri felvétele . . . 7 kr.
2-szeri „ 6 „
3-szori „ 5 „
A három-hasábos „Nyilttér”
petitsor 10 krval számíttatik.
Hirdetés-bélyegár 30 kr.

PÉCSI LAPOK.

Vegyes tartalmu lap.

Hirdetések felvételnek
Oppelik A., Schalek Henrik,
Haasenstein és Fogler,
Mosse Rezső bécsi; — Gold
berger A. B. budapesti; —
G. L. Daube és társa
M. frankfurti;
Haasenstein és Fogler
Steiner A.
hamburgi irodáiban.

Megjelenik hetenkint háromszor
és pedig:
vasárnap, szerdán és pénteken

Szerkesztőségi iroda hal-tér 5-ik számú házban. Hirdetések és előfizetések felvételi
irodája Ramazetter Károly kiadóhivatalában boltiv-közben a könyvnyomda mellett.

Egyes szám
Szerda- és pénteki kiadás 5 kr.
vasárnap 10 kr.

Pécs, 1882. febr. 23-án.

Futólag jeleztük már egy ízben lapunkban a közraktáraknak nem csak kereskedelmi érdekből, hanem helyes tőkebefektetés céljából is kiváló jelentőségét; érintettük, hogy hazánkban üdvös mozgalom indult meg a közraktári intézménynek a vidéki nagyobb városokban való behozatala érdekében, de tudva van, hogy városunk ipar- és kereskedelmi-kamarája belátván e vállalat nagy horderejét, lépéseket tett, hogy a budapesti leszámítoló-bank támogatásával és segélyével itt is közraktárt létesítsen, s habár egyelőre e terv dugába dőlt s előlünk állítólag Bares vitte el a koncezt, a törekvés annak létesítésére nem szünt meg, az a kamara egyik programpontját képezi most is. De mikor érend czélt? Óhajtanó lenne, hogy tekintve egyrészt a közraktári intézmény kiváló fontosságát, másrészt kereskedelmi viszonyainknak folytonos tespedését, e vállalat érdekében városunk és megyénk kereskedői és termelő körei is erélyes és nagyobb törekvésre serkenének, hogy azok, kik folyton népesedő és mindinkább haladásnak induló városunk felvirágoztatását szivők egész melegével óhajtják, a közraktár létesítése körüli mozgalomban szintén részt vennének s végre pénzintézeteink és a tökepenzesek e mozgalmat figyelemmel kísérik. Ma nem csak ily nagyobb szerű vállalatok, hanem jelentéktelenebb közhasznú intézmények létesítése is csak együttes tevékenység és összetartó. mintegy öszpontosított működés által érhető el; ideje lenne, hogy városunk polgárai és lakosai ne szokják meg mindent csak a városi hatóság, a képviselő testülettől várni, azok pedig, kik hivatva vannak ugy anyagi, mint szellemi érdekeink vezérletére, ne legyenek működésük irányára nézve egyoldalúak s ne csupán a körül buzgólkodjanak, mi saját kedvencz eszméjük.

Lesznek olyanok, kik a közlemény olvasására így kiáltanak fel: már megint új terv, már újra áldozatkészségünkre apellálnak. De fölkiáltásuk indokolatlan. Igaz, hogy lapunk igyekszik felsorolni mindazon culturalis reformokat, melyek ugy a socialis téren, mint a gazdaszat, ipar és kereskedelem mezején létesítendőek lennének, ez nekünk, kik magunkat a város és megye érdekeinek nyilvános és hű szemlélőjévé avatuk fel, köteltségünk és ha egyik cikk-sorozatban elmondottuk mindazon örvendtes jelenségeket, melyek néhány év alatt ez irányban mutatkoztak, elkerülhetlennek találjuk azon elavult intézményeket is felsorolni, melyek reformokat és azon hiányokat is, melyek orvoslást igényelnek. Minden legcsekélyebb ez irányban észlelhető mozgalom örömmre ragad bennünket és azt

hisszük, naponként feltárjuk őszintén mulasztásainkat, vagy tétlenségünk okait és szembe állítjuk azzal, a mi van, azt a mi nincs, lassan-lassan egy, vagy más téren, eredményt várhatunk.

A közraktári intézmény egyáltalán nem áldozatkészségünket veszi igénybe, a haszon nem subjectiv, e kérdés üzleti és nyereményre fektetett.

Tán némileg előmozdíthatnók mi is a közraktár létesítése körüli törekvést az által, hogy a közraktárak ismertetéseivel, buzgó párthiveket szerezhetnénk ezen intézménynek minél tágasabb körben; ezt tenni czélja az alábbi értesítésnek, melyet a kezeink között levő adatok után lehetőleg hiven állítottunk össze, szükségesnek találván azért is, mert talán vannak, kik ez intézmény természetét és horderejét nem ismerhetik.

Mint sok más üdvös intézménynek a forgalom terén, ugy a közraktári intézménynek is hazája a találékony Anglia.

Itt különösen azon körülménynek köszönték az első közraktárak (dock) lételüket, hogy a külföldről érkező és külföldre menő áruk vám és adókezelése szükségessé tette ily központok megteremtését, hol azon műtétek könnyebben végezthettek. Másrészt azonban főleg azért létesítették, hogy a külföldi kereskedelmet mozdítsák elő és pedig azáltal, hogy ezen közraktárak egyuttal szabadraktárakká (entrepots, Freilager) tétettek, melyekben a külföldről oda érkező áruk, ha bizonyos időn belül onnét ismét külföldre menesztettek, sem ki, sem beviteli vámot nem fizettek.

Életrevaló intézményeknek azonban sajátja, hogy eredeti hivatásuk keretén csakhamar tulcsapnak és oly tünetényeknek válnak okozóivá, melyek kezdetben czélba nem is vétettek.

Vám és adókezelési könnyüéseket, a külföldre való kereskedelem előmozdítását vélték csupán elérni a közraktárak felállításával. És ime csakhamar észrevevük, hogy a közraktárak helyei egyuttal a belkereskedelemnek is nagyszerű góczpontjaivá váltak; hogy a hasonnemű áruknak egy helyen való nagyobb összecsoportosítása által az illető áruk árának egyenletesebb megállapítása is eredményezett; hogy a nagy árutömegek raktári kezelése a költségek közössége és megosztása által aránylag tetemesen olcsóbbá lett és hogy végre az illető áruletevők hitele is tetemesen növekedett az által, hogy a letett árukról nyert elismervényeket is értékpapírként felhasználni, eladni, szóval értékesíteni lehetett.

Ezen körülmények felismerésének köszönhető, hogy a Liverpoolban történt első nagyszerű közraktár felépítése után szaka-

datlan sorozatban Anglia nagyobb kikötőhelyei utánozzák. Ezek közt különösen London városa tűnik ki docks-ai egyszerűsége és sokasága által — csak a világhírű „London docks, East-India docks, Commercial docks, Viktoria-, Catherine, Surrey-docks-okat említjük, melyek a Themse partjain elterülve, megteremteni segíték ezen város világforgalmát.

A continensen Franciaország az első, mely már korán sejtette ez új intézmény életbevágó fontosságát. Törvényhozása csakhamar felkarolta azt és felállítását, berendezését, feltételeinek megállapítását által, tetemesen előmozdítá a közraktári intézmény megismertetését és meghonosítását. Az 1848. márczius 24-iki, az 1858. és 1870. évi törvények érdeme különösen abban áll, hogy a közraktárakban letett árukról a raktár által kiállított raktári-jegyeknek (warrant, cedula) mint forgalmi és hitelokmányoknak mikénti használása iránt részletes intézkedéseket tettek, mi által e közraktárak az áruhitelnek új forrásai és tényezőiként tűntek fel. — Másrészt Franciaországban a közraktárak új rendeltetést is nyertek, a mennyiben időnként tartandó nagyszerű közárverések (ventespubliques) színhelyeivé tettek. A legnevezetesebb a párisi entrepots, a marseille-i, a havrei-i, a lyonne-i magasin generaux, ez utóbbi különösen selymárak számára.

Ezen törvényhozás nyomain haladt Belgium törvényhozása, mely azonban főleg a raktárjegyzület szabályozását tűzte magának feladatául; felhasználván mindazon tapasztalatokat, miket Franciaországban eddig tettek volt. A warrantüzlet itt azért mind nagyobb terjedésnek indul, számos közraktárai közt a legnagyobb szerűek az antwerpeniek. Ennek nyomán létesült azután 1865-ben az anver-si közraktári részvénytársaság, melynek czélja az ország külföldre részeiben közraktárakat állítani.

Nagyszerű lendületet vett a közraktári ügy Olaszországban. Elősegítve ama nagy és sikerdus iparmozgalom által, melynek eredményei az utolsó milanói ipartárlaton méltán feltűnést okoztak, mondhatni, hogy csaknem minden nagyobb város bir kisebb nagyobb közraktárral, Turin, Ancona, Sinigaglia, Brindisi, Nápoly, Milánó és mások, mind már saját közraktárral dicsekedhetnek.

Németországban csak később kezdték a közraktárak jelentősége iránt figyelemmel lenni. — A magyar buzakivitel Németországban adta meg szükségét annak, hogy München és Manheim városokban közraktárakat építsenek, más helyeken egyelőre csak még theoretice fejtegetik a közraktárak előnyeit.

Ellenben a kis Svájc már is négy na-

gyobbszerü közraktárt állított, t. i. Genf, Basel, Romanshorn és Zürich városában.

Ezen nagyszerü fejlődéssel szemben, mi-lyet a közraktár-ügy európaszerte vett, nagyon csekély azon haladás, melyet Ausztriában és Magyarországon jelezhetünk. Ausztriában az utolsó időből csak két nagyszerü közraktár létesítését említhetni az Uniobank magán és Bécs városa községi közraktárait. Mindkettő Bécsben. Világos rendeltetésük a magyarországi és aldunai gabnakereskedelmet Budapestről elterelni. Fájdalom ez, nehézségünk folytán részben sikerült is; mert bár láttuk a veszélyt, mégis átallottuk mielőbb a versenyt felvenni.

Mit ért a törvény közraktár és közraktári jegy és üzlet alatt?

Közraktár, egy fél millió forintnyi alap-
tőkének előleges kimutatása után egyesek vagy társaságok által alapított oly vállalat, mely harmadik személyek részéről bizonyos díj lefizetése mellett a legkülönfélébb árukat elhelyezés végett magánál elfogad.

A raktárjegy pedig azon elismervény, melyet a vállalat a letévőnek a letett áru-ról kiállít.

Ezen raktárjegy két egymástól elválasztható részből áll, az árujegyből és a zálogjegyből, és ezek vagy együttesen vagy különválva másra ruházhatók, forgathatók, mint valamely váltó.

A raktári jegy egészben véve teljesen helyettesíti a forgalomban magát a letett árut, és képviseli mindazon jogokat, miket a letévő az árura nézve bír. A forgalom tekintetében két joga a letévőnek érdekes különösen, t. i. az, hogy áruját szabadon eladhatja örök áron, mi a kereskedelem voltaképeni célja; és másrészt, hogy az árut elzálogosíthatja az árura nyerendő kölcsön fejében, mi nem kereskedői cél, hanem eszköz arra, hogy az eladásra tán kedvező időpontot várjon.

Mind e két fontos jog külön kifejezést nyer a raktári jegy két részében és azért

mindkettőnek a forgalomban külön rendeltetése van.

A zálogjegy rendeltetése és jelentősége az, hogy egyrészt mintegy adóslevélül szolgáljon a letévő részéről annak számára, ki az árura kölcsönösszeget adott, vagy azok számára, kikre ezen adóslevél forgattatott. Másrészt azonban bizonyítékul szolgál neki arról, hogy az adott kölcsön tekintetében a letett áru oly lekötött zálogot, fedezetet képez, melyet a letévő árutulajdonos vagy bármely jogutóda minden körülmény közt elismerni tartozik és mely neki minden más hitelező előtt elsőbbséget és kielégítést biztosít az esetre, ha kölcsöne vissza nem fizetnének pontosan.

Az árujegy rendeltetése és jelentősége pedig az, hogy annak eladásával illetve forgatásával annak új birtokosa egyúttal az árujegyben kitüntetett és a közraktárban letett árunak tulajdonosává válik. Az árujegy birtokosa tehát ez áruval ép oly szabadon rendelkezhetik, mint a letévő; korlátlanul, ha az a nyert kölcsön fejében zálogul lekötve még nincs a zálogjegy birtokos részére; korlátolva pedig azon összeg által és erejéig, mely a zálogjegy-birtokos által kölcsön adatott az árura.

Ismervén így a közraktárak s azzal kapcsolatosan a raktár jegyüzlet természetét és jelentőségét, azon óhajjal zárjuk be cikkünket, vajha Pécsnek is lenne nemsokára ily, és pedig saját erejéből alapított vállalata.

Kis okok, nagy gondok.

I. A törvényhozás állambáztartásunk minden ágában lépést kívánván tartani a korrallal, megalkotta a büntető törvénykönyvet s főfigyelem tárgya ma a büntető rendszer európai színvonalra hozása. Mind e tevékenység mozgató ereje: a civilizatio kívánalmainak megfelelni. Midőn teljes megnyugvással fogadjuk a törvényhozás intézkedéseit, egyúttal lehetetlen megilletődéssel nem gondolnunk arra, hogy korunk erkölcsi lazultsága a fentemlített intézkedést immár elodázhatlanná tette s a művelt világ érényeivel együtt, büneit is honossá tettük és a civi-

liziatio átható fénye sötét árny kíséretében tünt fel s ma már a kor színvonala alatti állam az, mely codificált büntető törvénykönyv, helyes börtönrendszer birtokában nincs, Szomorú kívánalma ez a XIX. század civilizatiójának.

Mi ez erkölcsi lazultság oka? Talán a munkás kezek dolog nélküli volta, az általános finánciális nyomor, a tőke szertelen uralma a munka felett? Nem tagadható, hogy mind e tényezők szomorú és jelentőségteljes szerepet játszanak a jelen bűnkrónikájában, azonban finánciális bajok, szegénység kísértettek más korban is, s így nem egyedül ezek a társadalom erkölcsi corruptiójának kuforrásai; van egy mélyen fekvő és sarkalatos indok s ez a hiányos házi nevelés, a családi élet lazultsága.

Mint a növény a földben elágazó gyökereivel szívja magába fejlődésére az életerőt: úgy az egyén is jövő alakulására rendszerint — lehetnek kivételek, de csak igen ritka kivételek — döntő hatással szülő-családja van, mert a fejlődés igaz elmélete szerint: „minden szerves lény egészben utódaira származtatja át tehetségeit.“ Az anyatejjel a gyermek nem csupán az éltető nedvet szívja magába, hanem szülőjének hajlamait, kedélyét is az által örökli. A dal, mely bölcsőnk felett elhangzott, a jövő nyitánya, és ha szeretet virraszt felettünk, ha ébren, álomban védangyalként áll mellettünk egy anya: úgy a szép, jó és nemes iránt fogékony szívet viszünk ki az életbe s nyujtsunk bár ez számunkra csalódást, önmagunkkal meghasonlásba soha nem jövünk. De a ki felett soha nem hangzott egy jó anya bölcsődala, kit zsenge korában szülői gyengédség nem vett körül: sivár kedélylyel tekinti az élet örömeit és bajait egyaránt, veleszületett ösztönénél fogva csak önmagát képes szeretni, felhevülni nem tud szépért, igazért, mert honnan vegye az ehhez szükséges tüzet az, ki a családi tüzhelynél től nem melegedett soha.

A szülőcsalád az élet alapiskolája, ki ebből készületlenül avagy helyesebben tévfogalmakkal, laza erkölcsi érzékkel lép ki az életbe, azon a többi iskola bajosan segít. A szülői befolyás a gyermeknevelésre ellenállhatatlan, s minden idegen hatásnál erősebb. Az egyén jó vagy rossz tulajdonságai, érénye vagy bűne a szülői házból veszik eredetüket, mert a szülőktől nyeri a gyermek a léleknek első és ép azért legközvetlenebb,

Tárcza.

Egy szép napon

Egy szép napon, midőn a nyílt ég
Tündöklő arcczal néze rám,
A sokaság közt járva-kelve
Magamnak e dalt suttogám:

Habár az emberek gyűlölnek,
Lám, még mosolyog rám az ég . . !
Sugárzó íve, mint más szemnek,
Nekem is épp oly tiszta kék.

Tudom, ha majd új kikeletnek
Pompája nyit völgyön-hegyen,
A rügyező bimbócskát én is
Megindult szívvel nézhetem . . !

Nem fog gúnyolni a virág, ha
Mellette némán elmegyek,
S a bokrok, vékony vesszeikkel
Nem csapdossák meg fejemet.

Nem fog gúnyolni egy madár se',
Nem némul el, ha jönni lát,
Én nekem is, mint bárki másnak,
Elfütyörésmi vig dalát . . !

S a föld, a jó föld, hogy ha egyszer
E fáradt ajk végsőt sohajt:
„Pihenj, fiacskám!“ — örök ágyát
Én nekem is megveti majd!

(Lapunk részére.) Ábrányi Emil.

A hétről.

(Farsang utolsó napjai. — Böjti prédikációk. — Hangversenyek és színészek.)

Pompásan sikerült, házias jellegű piknik — mely ugyancsak nem érdemelte meg, hogy egy nyomtatott „csodabogárnak“ szolgáltatasson tárgyat — és a nőegylet közvacsorája zárták be farsangunkat.

Utóbbi alkalmával két dologról győződtem meg: az egyik az, hogy az eddigi közvacsorákat népelessé tevő egy nagy elem hiányzott és még sem hiányzott senki; a másik az, hogy a „Hattyu“ étterme pótolni képes a casinó termét. Maradjon meg a nőegylet ezen publikumnál és ezen helynél, s közvacsorája, ha talán valamivel kevesebb lesz is, a jövedelem a jó mulatás szempontjából a farsang fénypontját fogja képezni, miként ezt képezte az ide.

Ezzel bezáródott Terpsichore templomának ajtója . . Hamvazkodjunk és szánjuk-bánjuk büneinket!

Miféle bűnöket? kérdezd bájos olvasónó.
Hát nem érzed magadat bűnösnek?
Almatag pilláid alól tekinteted miért

marad megszegzetten századszor visszaidézve lelki szemeid elé azon édes perczeket, mikor egymást átkarolva, repültetek a dallamos keringő bűvös accordjaira, s az áhítatos zoltár hangjaiban — melyet nem hallasz — akaratom ellen is, miért keresed a táncz, zene ütemeket?

Ugy-e szorosabbra vonod kendődet, ha eszedbe juttatom, hogy az ő mohó tekintete perczekig nyugodott azokon a sima vállakon . . !

Hát ez bűn? kérdezd.

Eddig én sem tartottam annak; de mióta városunk egy volt képviselője, kit mindenben követni szeretek, napnál fényesebben kifejtette az országgyűlésen, hogy a női bájok leplezetlenül csak a moral rovására maradhatnak, — még a szinpadon sem tűrhető meg a trikó — azóta én is azt kiáltom a tisztelt házzal együtt: ugy van! le vele!

Nevetsz!

Szja, persze én nem értek úgy a moralis predikációkhoz, mint a tisztelt képviselő ur, kinek úgy látszik, csak a veséjét ingerlik ezen dolgok; de ennek is meg van a magyarázata. Egy alkalommal, ugyanis a világteremtés első napjaiban divó costum szerint öltözködött nubiai csoport mutogatta magát a budapesti állatkertben.

— Azután miből élnek maguknál a szabók? kérdelem a francia nyelvet törő egyik meztelenségtől.

— Vannak ám nálunk is — felelé —

legerősebb benyomásait. A gyermeki értelem egy fehér lap, melyet szülői kéz tölt ki jó vagy balfogalmakkal. Fájdalom, felette kevesen vannak, kik e fehér lap betöltésénél az isteni rendelkezés szerinti kötelesség nyomán járnának el, legtöbbje a mai szülőknél a véletlen esélyre bizza, hogy a gyermeki fogékony szív és ész jól-rosszul betelje s késő éveiben a gyermek élvezze a szülői gondatlanságnak, eme vétektökének szomorú kamatait.

Manap a szülők mindent az iskolára bízunk, de miként várhatják attól azt is, hogy pótolja gyermeküknek a családot? Mi képes pótolni ezt? Az iskola minden rendelkezésre álló eszközökkel sem fedezheti azon hiányokat, a melyek a házi nevelésben fölmerülnek, nem ellensúlyozhatja azon hibákat, melyeket a gyermek a családi élet hatása alatt, magába szív.

Legáltalánosabb hiba az, hogy a szülők bajaikat, gyöngeségeiket, igen gyakran az egymás közötti surlódásokat a magok meztelenségében tárják föl gyermekeik előtt. A gyermeki fogékony szív és értelem az aljas indulatokat közvetlen közelről kénytelen észlelni. Szülőit nem látva egymást tisztelni, a gyermekben sem talál termékeny talajt a szeretet és tisztelet, mert a gyermeki ész, mely tapasztalatilag szerzi meg a tudást, mihamar fölfedezi, hogy szeretete és tiszteletének tárgya: szülei hibákkal telve vannak, — ép úgy mint ő maga, kinek azonban, szerinte az összehasonlítás után indulva, méltatlanul hibáért lakolni kell.

A családi élet nagy fogyatkozása az is, hogy a szülők gyermekökkel keveset foglalkoznak, a szívet, észt a tudás elemeivel el látni vagy terhőkre van, vagy eszközbe sem jut. Hallottunk családapákat nyilatkozni akként, — hogy kis gyermekét mulattatni rá nézve a legnehezebb munka. Pedig mi magasztos feladat: a gyermeki tudványt a szép és igaz fogalmával betölteni! Erre ezer és ezer alkalom van, mert hiszen kicsinyeink a kérdések egész legiójával árasztanak el bennünket. Azonban e kérdésekre a felelet rendszerint kimarad, és ha nem, vagy nem kielégítő vagy nem a kérdező zsenge korához illő — és gyakran a gyermeki romlatlan kedély egy virágát teszi tönkre, az ártatlan szív illúzióját ozlatja szét. Ki gyermeke mellett unni tudja magát, az szívből és lélekben sívár. Kisértse meg ki-ki a gyermeki „zaklatás”, „unalmas” óráiban gyermeke előtt a tündér világ jól megválogatott és tanulságos meséit elregélni: e fáradságnak

édes jutalma a gyermeki túlradó hála mellett, a kis szívre jó erkölcsi hatása leend. Avagy vezesse ki gyermekét a szabadba, hogy az Isten remek alkotásait szemlélje s tapasztalni fogja, mikép a gyermek értelmese vezetése alatt, minden kis füvecskén, virágon talál gyönyört, s e gyönyör élvezése alatt kedélye, izlése nemesül.

Azonban ki foglalkoznék gyermekeivel? Emezt anyagi gondjai rabbá teszik, melyektől gyávaságában merékülni s magát gyermekének szentelni egy perczre sem képes, amaz szerint a gyermek helye a gyermekszoba s vele játszani, foglalatzkodni a fizetett cseléd dolga. Az elől említett esetben a gyermeki kedély és értelem-képződés véletlen esély feladata, míg az utóbbinál — a bizonyos rossz s valóban bámulnunk kell azon, hogy asszonyaink, kiknek panasza a cselédek rosszasa felett végnélküli, kik jól elzárva tartanak mindent azok elől, legfőbb kincsöket mégis rájuk bizzák. Szomorú elgondolni is, hogy a dajka-wirtschaft nem csupán testben, hanem lélekben is mennyi nyomorékot szolgáltat a társadalomnak. — Tehetősb családainknál ép' azon korban, melyben a gyermeknek a szülői gondos örökösre, az anyának gyöngéd szeretetére, az atyának oktató szavaira legfőbb szüksége van: a gyermek száműzetik a gyermekszobába, és egy primitív — ez még a legjobb — de általánosságban inkább alantás értelmű és érzésű cselédnek hatása alatt áll.

Az ugynevezett gyermekszobában is találunk eleget mi hiányos nevelésre mutat. Ott vannak a játékszerek. A játékszer határozott eszköz a gyermeknevelésben és ki azt gyermekétől bármily okból megvonja, nemcsak szórakozásától fosztja meg, hanem a gyermeki kedélynemesítés és értelem-fejlesztés rovására is cselekszik. Amde a játék megválasztásában is vigyázat kell, melynek nyoma a gyermekszobában ritkán található fel. A játékszer ne csupán unalom-űzőül szolgáljon, hanem hogy az által a gyermek izlése, tudása fokozatosan fejlődjen s ne csupán abban gyönyörködjen az anya, hogy lánykája az utolsó divat szerint fölöltöztetett bábunak mint örül, s az atya, hogy kis fia kard s puskájával kész katona, mert amannak a kis leánya nagykorában majd fényűzési vágygyal, ennek pedig a fiu türehtelen természetével adja meg árát.

A minden gyermeki szívből szunnyadó isteni szikrát lánggra lobbantani, a szülők hivatása, e hivatás betöltésében késedelmes-

nek lenni nem szabad, mert minden mulasztás a veszély magva lehet, és a szülők hibája a gyermekkel együtt, mint bűn nő fel. Ne kicsinyelje senki, a gyermekeivel való foglalkozást, mert ha azok értelmi és erkölcsi fejlődésére kötelességszerűleg hatott, ha a gyermeki észt és szívet gyöngéd szavakkal tanítá és nemes példával buzdítá: legszentebb kötelességét teljesítette. E kötelesség méltó teljesítése azonban manapság ritka erény, a gyermek értelmi képzésére a családban általán suly fektetve nincs, sőt a tulajdonképeni erkölcs-vallásos nevelés sem örvend sokkal nagyobb gondozásnak s az értelem elhanyagolása mellett vallásos érzület tekintetében is a gyermeki szívs parlag, sőt igen gyakran mérges növényt tenyésző föld.

Erről azonban legközelebb.

Ujdonságok.

A székesegyház stilszerű átalakítására vonatkozó szerdai lapunkban közölt hírnök kiegészítésül a következőket írhatjuk: igaz ugyan, hogy a tervek már elkészültek, de a költségvetési tervezet még eddig teljesen elkészülve nincsen; megyei püspökünk és Troll kanonok ur az építési terv megtekintése végett e napokban Bécsben időztek és remélni lehet, hogy a renoválás soká késni nem fog, mert a vallás-közoktatási miniszter ur, ki az átalakítás eszméjét először penditette meg, egyre sürgeti az ügyet, melyet püspök ur ó nagyméltósága is melegen és nagy érdeklődéssel karolt fel. Egyelőre csakis a belső átalakításról van szó, mely a legolcsóbb számítás szerint is 400000 forintba kerülend; e belső berendezéshez tartoznak a tetőzet és a kupola, az oltárok és kápolnák, a diszítés, festés stb. A külső átalakítás csak később történhetik meg és így az apostolokat — kiket Schmiédert ur jobb szeretne ugyan az égből, mint a templom látni — egyelőre nem lehet féltelnünk. De ha a külső átalakítás kérdése is szóba kerülne, felhívjuk az illetők figyelmét a templom háta megetté apró ház csoportozatra, ugy esetleg a várplébánia lakházára, melyeknek lebontása, illetve kisajátítása és az így nyert területnek parkirozása által a templom valóban páratlanul inpozans és nagyszerű lenne. Reméljük, hogy a tervek mielőtt a miniszteriumhoz felterjesztetnének, közszemlére lesznek kitéve. —

olyan szemérmetlenek, kik nem szégyellik magukra a ruhát venni!

Ohó! gondolám... no, de nem mulattlak tovább sikerülni nem tudó bőjti predicációkkal, beszéljünk inkább a bőjti mulatságokról.

Ezek a hangverseny és színház.

A hangversenyekről még nincs mit beszélni — legalább addig nem, míg a magyar színészek itt lesznek.

Készakarva mondtam: magyar színészek, mert a német színi direktor az idén is megújította kérvényét — mint minden évben — a színháznak a nyári évadra megnyeréséért, s mint mondják, aligha sikertelenül, mert most „ügyvédre bizta ügyét”, a ki a városi tanácsnak szépen kimagarázta, hogy mekkora haszon az a magyar színűgyre, ha a német színészek megkapják az engedélyt.

Kiváncsiak vagyunk az eredményre; csak azután megvizsgáltassa a tanács a „Hattyu” termet, hogy tűzmentes-e, mert a színházat nehezen kapják meg.

En részemről szívesen látnék egy kis jó operette és vigjáték társulatot, mert már régen volt ilyenben örömrünk! Persze — magyart!

No de most bőjtből vagyunk; azért ne panaszkodjunk operánkról, s várjuk reményteljesen az igazgatónk által rendezendő hangversenyeket.

Au revoir.

Szurony.

Ascanio,

Dumas Sándor regénye.

Francia eredetiből fordította:

dr. Daempff Sándor.

IV.

Se o z z o n e.

(Folytatás.)

Benvenuto úgy üdvözölte őt, mintha hercegnőt üdvözölné, s örömtől dagadó kebellet tért haza. Alig lépett be, elégeté valamennyi ideális rajzát s bekezdett egy realitással teljes rajzba. Ezután elvégezvén a terv körvonalait, darab viaszt tett egy talpra, s a teremtő kezei közi, pillanat alatt tervezett nymphája alakját vevé fel: olyannyira, hogy midőn másnap Katalin a műterem ajtajánál megjelent, a munka egyrésze már be volt fejezve.

Mint már említők, Katalin a legtávolabbról sem sejté Benvenuto szándékát. Elbámult téhát, midőn Benvenuto bezárván mögötte az ajtót, megkezdett szobrára mutatva, megmagyarázá neki, hogy miért rendelte magához.

Katalin vidor leány volt: szívből nevetett becsmérő gondolatai fölött, azután büszkeséggel telvén el a fölött, hogy egy király részére szánt istennő mintájául szolgálhat, leveté ruháit s önként a szobor által jelzett állásba helyezkedett, s ezt annyi kellellem és oly részletekig menő pontossággal tette, hogy midőn a mester megfor-

dult s látta, mily szabályos és természet-szerű állásba helyezkedett, örömkialtásra fakadt.

Benvenuto dologhoz látott: egyike volt ő, mint már jelzők, ama nemes és hatalmas művészi erőknél, melyek a munka közt lelkesülnek s dolgozva alkotnak eszméket. Felöltőjét levette s nyitott mellél és meztelen karokkal járkált a mintától a másolathoz, a természetből a művészethez, s Jupiterhez hasonlóan lelket látszék belé önteni, midőn azt érinté. Katalin a nép ifjainak és fiatal uracsoknak, kik számára játékszerül szolgált, közönséges, illetőleg fonnyadt alakjaihoz lévén szokva, — ez emberre, kinek szeméi lángoltak, lélekzete forró volt s keble dagadt, — szokatlan bámulattal nézegetett. Maga is tölemelkedni látszék a mester álláspontjára; tekintete ragyogott: az ihlet a művésztől átment a mintára.

Az ülés két óráig tartott; ez idő elteltével Benvenuto átadta Katalinnak az aranytallért s elbucuzván tőle azon módon, mint előző nap, másnapra, ugyanazon órára magához rendelte.

Katalin hazament s egész nap nem lépett ki lakásából. Másnap, tíz perczrel a meghatározott óra előtt a műteremben volt.

Ugyanazon jelenet ismétlődött e napon is mint az előzőn, Benvenuto felmagasztosult az ihlet befolyása alatt; kezei, mint Prometheus kezei alatt, a föld életre gyúlt. A bachanszó feje már mintázva volt s alak-

A helypénztarifjáról. Laptársnk a „P. Figyelő“ szombati számában, a hírek rovataiban: „A mi nincs rendén“ czim alatt az állítot, hogy a városi helypénzszedési haszonbérleti jogot „innen-onnan egy hónapja már, az új bérlő gyakorolja, — de még a tarifa ma sem nyert megerősítést, — a felterjesztés e hó 20-ikán érkezett csak meg a miniszteriumtól a helybeli kereskedelmi és iparkamarához véleményadás végett, — tehát oda, a honnét a tulajdonképen kiindult. — Ez aztán eljárás!“ Az igazság érdekében erre meg kell jegyeznünk: 1-ször, hogy a helypénzszedési jog haszonbérlete iránt Steiner Lipót urral ezelőtt három évvel kötött szerződés még csak folyó hó utolsó napján jár le, s így az eddigi bérlő rovására a helypénzszedést más még sem gyakorolhatja; 2-ször, az új haszonbérlet csakis f. évi márczius hó elsejével kezdődik, s a helypénzszedés csakis a régi tarifa alapján gyakoroltatik mindaddig, míg az új tarifa kormányhatóságilag jóvá nem hagyatik; 3-ször, a tarifamunkát a kereskedelmi és iparkamaránál még nem volt, az, mint hivatalos testület, véleményt csakis a felettes hatóságnak, az illető miniszteriumnak adhat; a tarifajavaslat egyébként a helybeli kereskedelmi és ipartársulat köréből indult ki, már pedig a kettő között lényeges a különbség.

Színház. Csütörtökön, e hó 23-án „Dinorah“ Meyerbeer nagy operájának egyes magánrészletei és a Budapesten nem régen adott szerbnyelvű fordított „A szerelmes levél“ című vígjáték kerültek színre. „Dinorah“ előadása sikerültebb volt valamennyi eddig előadott operáknál; jól esett az eddig hallott, többnyire pongyola olasz dallamok után, magvasabb, erőteljesebb zenét is hallanunk, a solisták énekeit pedig nem zavarta sem a kar, sem a szükségben előrántott segédcsapulat. Már az opera dallamaitól teljesen független és önálló motívumok alapján mesterileg megalkotott nyitány kifogástalan szavatossággal történt, előadása kellemes meglepetést okozott, de az operának szereplői, Balázné Bognár Vilma asszony, Láng és Fekete urak részéről, tapasztalt gondos és jeles játék, úgy a hévteljes ének, még fokozottabbá tette a közönség érdekltségét, úgy hogy a teljes meglegedés látszott mindenkin. Balázné ritka coloraturai bravourt fejtett ki, kellemesen csengő hangja teljes érvényre emelkedett; minden dal után tapsokban és kihívásokban részesült. Művésze-

tében osztoztak Láng és Fekete urak. Kivánatos lenne, ha ez opera ismételtetnék. — „A szerelmes levél“ motívuma nem új, de eléggé mulattatóan van feldolgozva; csinos kis vígjáték, mely jó előadás mellett mulattatni is képes. De mi az előadás sikerét éppen nem emelhetjük ki, a szereplők egyrészt tisztán a sugó kegyelmére bízták magukat, másrészt Szombatin kívül a legpongyolábban játszottak. Egy új tag is mutatta be magát, Ujfalusiné asszony, de fellépése hiányt éppen nem pótol; a szerep hozzá sem kora, sem külsejénél fogva nem illik, azt meg egyáltalán nem járja, hogy teljesen készületlenül lépett fel, — e figyelmetlenségért méltán megrovást érdemel.

Ismét betörés és lopási kísérletek. A helybeli postahelyiségben pénteken hajnalban történt betörési kísérlet általános meglepetést keltett, mindenütt csak arról beszélnek, hogy mily vakmerőség kellett ahhoz, ezen a város központján fekvő nyilvános épületbe, melyben különben lakók is vannak, kora reggel behatolni és hogy a betörők még pisztolyokkal is elváltak látva, tehát rablási szándékukat esetleg emberélet árán is foganatosítani akarták; de arról is beszélnek szelvében-hosszában, hogy a jelen közbiztonsági állapot így amint van, tarthatatlan és a legerélyesebb intézkedések szükségese. És méltán, mert a lopások és betörések oly ijesztő módon szaporodnak, hogy ez állapotot tovább tünni nem lehet; annál is inkább, mert az újabb tetteknek egyetlen egy elkövetője sem került meg. Nincs nap, éj, melyben több ily lopás vagy erőszakos tolvajlás elnem követtetik; sőt a mai postabetöréssel összefügg a Frankfurter Albert boltjába történt betörési kísérlet is. Mi lesz ebből, ha így folytatják? Oly égető kérdés ez, mely a leggyorsabb megoldást égenyeli, sőt szükségesnek látszik, hogy egy nyomban összehívandó rendkívüli városi közgyűlés foglalkoztasson ezzel az ügyvel. A mi magát a postabetörésbeni betörést illeti, arról következőket hallottunk: A betörők a Kigyó-utcai részen, a kert falán menvén át, a kaput és három ajtót kifeszítettek, és éppen az egyik szoba ajtajának zárjával foglalkoztak, midőn a 1/2 órákor véletlenségből korábban jövő Martinek József posta-szolga őket felriasztotta, a rablók — ketten voltak — megugrottak hátrahagyván egy csákányt, mire Martinek üldözöbe vette őket, de az egyik reá lövén, az üldözö, habár nem sebesült meg, félve a következményektől, futni en-

gedte őket. Azt gyanítják, hogy kötörömunkások voltak — „a vizsgálat folyik.“

Pincze-betörések. Tegnap éjjel Ziegler Kindl és Schneider István préházait ismeretlen tettesek feltörték — Ziegler préházából nem vittek el semmit sem — hanem a másik két préházából ellopott élelmicikkeket ott fogyasztották el, mi azonban nem lehetett valami nagy bőségben, mert azok az állítólagos betörést érdemesnek sem találták bejelenteni.

Halálozás. Obermaier József, kereskedő, pénteken e hó 24-én, d. u. 4 órákor, úte 63-ik évében, néhány heti szenvedés után elhunyt. A boldogult derék, érdemes polgár volt, ki sok éven át tevékeny részt vett a közügyek terén, és alig van városunkban oly közhasznú és jótékony intézmény, mely körül ő nem fáradozott volna. Néhány év óta azonban a sors kemény megpróbáltatásai és csapásai folytán egészen visszavonult, attól tartván, hogy polgártársainak bizalmát többé nem bírja, pedig ezeknél a személye iránti rokonszenv és becsülés állandó maradt, halálának híre is közrészvétet keltett. Legyen béke porain!

Abaligetén. Szombaton, e hó 18-án éjjel egy pajta és istálló leégett. Hétfőn éjjel ismét tűz volt és egy istálló lett a lángok martalékává. Ugyancsak onnan írják, hogy kedden éjjel az ottani vadásztól 12 darab sertést eltolvajoltak, de a tettesek az erdőben még szerencsésen utolértek.

Mozgósítás. Az „Egyetértés“-nek Szabadkáról táviratozzák e hó 23-ikáról: „Tegnap napon Vence ezredes parancsot kapott a közös hadügyminiszteriumtól, hogy a 10. huszárezred, melynek legénysége Baranyából való, mozgósítva lesz néhány nap múlva, hogy mielőbb Gácsországba vonuljon. Intézkedjék gyorsan a szükséges lovak beszerzéséről. A tartalékosok behívása már holnap vagy holnapután történik.“ Eddig a tartalékosok behívása iránt határozott utasítások nem érkeztek le, ha csak lapunk zárta után táviratilag nem történik intézkedés. Egyébként a távirati hír felületességét igazolja az is, hogy a 10-ik huszár ezred nem baranyai, hanem tolnai, veszprémi és győri fiukból soroztatik.

Időjelzés. A budapesti időjelző állomás értesítője. Kilátás a jövőre általában enyhe időt várhatni, délnyugoton többnyire derüléssel, északkeleten többnyire borulással.

Pró hírek. Tüzeset. Magyar-Bólyban e hó 23-án virradóra egy ház és a mellette

talán tömegeből kiemelkedő élő fejnek látszék lenni. Katalin mosolygott a testvér fölött, mely az ő képmásává alakult; még soha ily boldog nem volt s mi a legkülönösebb, nem fejthető meg magának azon érzelmét, mely őt oly boldoggá tévé.

Másnap a mester és minta ugyanazon órában ismét találkoztak; de Katalinon ekkor saját szerű izgatottság, melyet az előző napokon nem érzett, vett erőt s azon pillanatban, midőn ruháit leveté, érzé, hogy pir borítja el arcját. A szegény gyermek szeretni kezdett s a szerelem elédizte a szemérmét.

Másnap a dolog még rosszabbra fordult s Benvenutonak nem egyszer kellett őt figyelmeztetnie arra, hogy nem a medici Venust mintázza, hanem egy, a gyönyörtől és hortól elrészegült Erigonet. Különben is csak legyen türelemmel: még két nap s a mintázásnak vége.

E második nap estéjén Benvenuto, miután az utolsó vonást is elkészíté szobrán, megköszönte Katalinnak szivességét s négy aranytallért adott neki; de Katalin kezéből a földre estek az aranyak. Mindennek vége volt a fiatal leányra nézve: e pillanattól fogva vissza volt adva előbbi életmódjának, azon életmódnak, mely azon napon, melyen a mester műtermébe lépett, előtte gyűlöletessé vált. Benvenuto, ki tisztán látta, mily harc folyik a fiatal leány keblében, fölszedte a négy aranyat, ismét átadta neki s megszorítván kezeit, azt mondái miszerént elvárja, hogy

ha valaha valamibe hasznára lehet, ő hozzá fog fordulni; ezután átment a segédek műtermébe Ascanioért, hogy megmutassa neki bevégzett szobrát.

Katalin egyedül látván magát, egymás után csókolgatta a mester mintázó eszközeit s azután sirva távozott.

Másnap Katalin benyitott a műterembe éppen akkor, midőn Benvenuto egyedül volt s midőn ez viszontlátása fölötti meglepetésében azt kérdezte tőle, mi járatban van, eléje ment, térdre hullott s kérdé, nincs-e szüksége szolgálatára.

Benvenutonak művészi szive volt, azaz, minden érzelmre képes; kitalálta, hogy mi történt a fiatal gyermek szívében; fölemelte őt s homlokon csókolta.

E pillanattól Katalin a műteremnek, melyet, mint már mondtunk, gyermekded vidorságával földvidított s örökös mozgásával új életre hozott, járuléka lett. S nélkülözhetlen is lett mindenkire nézve s inkább, mint a többire, Benvenutóra nézve. Ő volt, a ki mindent tett, a ki mindent rendezett; szidta és cizirógatta Rupertát, a ki házbaleptét rémülettel fogadta, de a ki, úgy mint a többi, végre szintén megszerette.

Erigone nem vesztett e mellett semmit. Benvenuto újra átdolgozta szobrát s oly gondal végzé be, milyent talán még egy szobrára sem fordított; azután elvitte I. Ferencz királyhoz, kit elragadott vele olyannyira, hogy

mehagyta Benvenutonak, miszerént ezüstbe öntse; ezután hosszasan társalgott az ötvös-sel, kérdé, meg van-e elégedve műtermével, merre van a műterem s van-e sok szép tárgy a műteremben; ezekután elbocsátá Benvenuto Cellinit, föltevén magában, hogy egy reggel meglepi őt, de nem szólt e szándékáról senkinek.

Igy elértünk ama ponthoz, melylyel történetünk kezdődik; Benvenuto dolgozik, Katalin dalogat, Ascanio ábrándozik, Pagolo pedig imádkozik.

Rákövetkező napon, midőn Ascanio a Nesle-hotel körüli kirándulásból oly későn tért vissza, az utcaajtón erős kopogás hallatszék; Ruperta asszony azonnal fölkel, hogy kinyissa, de Scozzone (ez azon név, melyet, mint az olvasó emlékezni fog, Benvenuto Katalinnak adott) egy ugrással künn volt a szobán.

Kis időre rá hallatszék átható hangja, mely félig örömet, félig rémületet fejezett ki.

— Istenem, mester, Istenem! a király! a király személyesen a műtermet jött megnézni! . . .

S szegény Scozzone valamennyi ajtót tárva hagyott maga mögött s sápadtan és remegve megállt ama szoba küszöbén, melyben Benvenuto tanítványai és segédei közepette dolgozott.

levő pincze leégett; a kár mintegy 600 forintot tesz ki. Az épületek Ullmann M. K. pécsi főgynökségénél biztosítva voltak. — Egy színész mint Don Juan című minapi apró híreinkre azon czáfólatot kaptuk, hogy S—, vagyis Sebők ur, nem tagja többé Bogyó ur társulatának, mert már egy hóval előbb elbocsájtattott. — A dunagőzhajózási társaság bécsi lapok szerint a lefolyt évre a részvénytőkének megfelelőleg 5 százaléknyi osztalékot adand. Elsőbbségi kötvényeinek tervezett konverziója egyelőre elmarad. — Laky őrnagy ur, az újonnan kinevezett honvédszáz-ezred parancsnoka, már városunkban érkezett, bogy elődjétől, Bulyovszky ezredes urtól a parancsnokságot átvegye. — Arverések a vidéken. Csákány Mihály 804 frtra becs. ing. márczius 9-én Siklóson. — Maurer József 267 frtra becs. ing. márczius 1-én M.-Peterden. — Jutalomjáték. Dombay Mihály ur jutalomjátéka e hó 28-án kedden lesz és „Ördög napló“-ja fog előadatni. — A jövő színdény operette primadonnája mint értesülünk, Pajor Emilia k. a. lesz. — A kereskedőifjak önképző és betegsegélyző egyesülete Márczius 5-én, vasárnap tarja ez évi rendes közgyűlését.

Belföldi hírek. A z o r s z á g y ü l é s e n a delegatio által megszavazott 8 millió hitelnek a költségvetésbe való felvétele élénk külügyi vitát keltett. Régióta nem vettek a ház vitái oly élénk lendületet. bosniai és külügyi kérdések rég nem tárgyalattak oly behatóan, mint ez alkalommal; főleg az ellenzék és első sorbana függetlenségi párt léptek ki a sikra. Különösen Eötvös Károlynak, Szilágyi Dezsőnek és Jókai Mórnak beszédei tűntek ki, de a miniszterelnök ur polemicus válasza is nagy tetszést aratott, a szabadelvű pártnál. Miletics Szvetozár is felszólalt, pártolván Helfy és Moesary határozati javaslatait, mely tudvaleg a hadiművelekre szükséges költséget megtagadja. — A felkelés Krivoszjában apadt ugyan, de Hercegovinában még mindig nagyobb kiterjedésben működik. Utközetről hír nem jött. A felkelés híreit komolyabbá teszik az orosz készülődésekről szóló hírek, melyek most Skobelev ismert beszéde után gombamódra teremnek.

Külföldi hírek. A politikai köröket még mindig Skobelev beszéde és sajtóságos fellépése tartja izgalomban; annyi már konstatalható, hogy a berlini kormány erélyes fellépésére, a plevnai hős Szt.-Pétervárra fog hivattatni, de hogy mennyiben részes az orosz kormány Skobelev fellépésében, alig lesz kideríthető; francia lapok szerint, az orosz kormány nem igen örülhet a Skobelev fellépésének, mert egyrészt Európa minden más népe feljajdult a béke megzavarása ellen, másrészt a nihillisták felhasználandják Oroszországnak a többi államok diplomatiái által szükségképen történendő megszégyenítését. — Tunisban újból megkezdődtek az ellenségeskedések. Az arabok egyre nyugtalanok. Roustan a híres kormányzó visszahivatott és washingtoni követté nevezetett ki. — Franciaországban Say pénzügyminister jövő héten fogja a költségvetést a kamara elé terjeszteni. Gambetta barátai azon vannak, hogy ő választassék a költségvetési bizottság elnökévé; Gambetta actiója egyáltalán kilátásban van, sokan azt hiszik hogy a Németország elleni háboru tervével fog újból hódítani akarni.

Vegyes hírek. Budapest Munkácsy Mihályt egyhangulag diszpolgárává választotta. — Az osztrák kereskedelmi minister hosszabb idő óta tanácskozásokat folytat a déli vasutal az iránt, mily rendszabályokkal lehetne a triesti kikötőt és kereskedelmet virágzóvá tenni; a tanácskozások célja oly program létrehozása, mely alkalmas volna arra, hogy a Triest érdekében tervezett actiónak alapul szolgáljon. — Dinnye-kivitelünk érdekében. A földmívelési, ipar és kereskedelmi minister közvetítése folytán dinnye-kivitelünk forgalmának élénkítése s kivitelünk előmozdítása cél-

jából értesülésünk szerint hazai vasutaink, e nevezetes terményünk szállításánál tetemes díjmérsékléseket engedélyeztek. — Istóczy Győző képviselőnek a zsidók ellen tartott legutóbbi beszéde a kültöld minden nagyobb városában, — kivéve természetesen Berlint — kinos benyomást keltett, annál inkább dicsérik a magyar országgyűlés magatartását, mely a képviselő ur beszéde ellen egyhangulag tiltakozott. Főleg azon köröket érintette kellemetlenül, melyek az orosz zsidók elleni kegyetlenségek megszüntetése körül buzgolkodnak.

Egy meglepetés.

— Amyntor G. elbeszélése. —
(6-ik folytatás.)

— Ez az ő pénze, tehet vele a mit akar. De hallgassd inkább miként akarom az én vendégeimet ellátni. Több pénzt adok, hogy még 6 személyre süthess kalácsot, — diót, almát is készíts.

— Hat személyt küldesz a nyakamra? kiáltá a báróné.

— Hatod-felet. A szöke, kék szemű kis lány két testvére, szülei és egy beteges, nyomorgó kis csecsemő lesznek nálunk. Nincs pénzünk a gazdagok részére, de a szegényeknek ki kell jutni az asztali nyalánságokból. Nemde beleegyezel öregem?

— A fővadász nem hiába számított neje jó szívére. Már midőn a szöke fürtű kis leányt hallá említeni, félig meg volt nyerve; és mikor férje „öregem“-nek nevezte, végleg meg volt törve a jég.

— Meglátom mit hozhatok össze; egy-két régi paplan van a padláson —

— Nagyon jó lesz, — szegény gyermekek a meztelen padlón alusznak.

— Lehetetlen! De várj! talán némi ágyneművel is segíthetnék, utána nézek. És Gabriella kisetett.

— Ugy, úgy, megindult a forrás. Boldog karácsony elé nézünk.

És az idő megérkezett, az est itt volt. Nagy öröme volt a családnak Edgar megérkezése által.

— Kedves jó atyám! kedves jó anyám! és te szeretett Teklám, Erzsikém! kiáltá örömmel az érkezett, sorba ölelve, csókolva őket. Szégyellem magamat jó atyám, hogy annyi bajt és gondot okoztam neked. De fogadom, hogy többé nem csinálok adósságot. Köszönöm, hogy nagylelkűen kisegítettél; becsülettel meg akarom hálálni.

— Így van jól fiam. Légy szótartó.

Különböző érzelmek között állottak este a csinosan diszitett karácsonfa előtt, melynek Edgár és Erzsike voltak mesterei. Tekla már reggel főfájásról, rosszulétről panaszkodott, mely őt ágyba fogja dönteni. Nem is volt látható egész nap; de 5 óraker halványan és kisírt szemekkel megjelent. A fővadász ur egészen boldog és vig volt, Edgár a főváros örömeire gondolt, Erzsike a fadiszletein legeltette szép szemeit, s ártatlan szíve egyebet nem érzett, mint a szülei iránti forró szeretetet, Gabriella asszonyon pedig látható volt még mindig a csalódás nyoma.

A fővadász csengetéssel jelt adott. Erzsike felnyitá a szárnyajtót és ezen szerényen beléptek a cselédek s utánuk Juszt, ennek neje és gyermekei.

A kis Mariska csodálattól eltelve sohajtott fel. Jusztné, ki karján a legkisebb gyermekét tartotta, a karácsonyfa szemléletére hangosan elkezdett zokogni. Juszt szerényen megállott az ajtónál és megindultan tekintett leányaira, kiknek Erzsike éppen az ajándékokat kezdé kiosztani.

— Nos öreg barátom, jöjjön közelebb, bátoritá a fővadász a szegény munkást — önnek is készített kedves feleségem egyet-mást, csekélységek, de jó szívből adatnak.

Hogy a fővadászné szíve örömtől dobogott volna, nehezen határozható meg. Önkénytelenül visszagondolt az előbbi évek karácsonyestéire, midőn a generális és neje voltak vendégei s annyi drága ajándék hal-

mozódott össze; és most? Semmi meglepetés, semmi vigság; előtte csak rongyos koldusok, kiket férje az utcáról szemelt ki. Mélyen felsohajtott és Teklájára nézett, ki az ablak függőnye mellé vonult vissza és leverten, mélázó szemekkel tekintett a különös csoportra.

Erzsike boldog volt, pajkos, vig, eleven. Ó csak a három leány körül sürgött-forgott és szeretetreméltóságával csakhamar Juszték szívébe fészkelte magát.

Tudtok-e énekelni? — szólitá az örömtől sűgárzó leányokat.

— Tanultunk egyet.

— Oh akkor menjünk, próbáljuk meg. És a zongorához ülve, csakhamar felhangzott a kedves karácsonyi-dal:

Csendes est, karácsony est,
Gyermekek ünnepe vagy...
Oh, hogy az öröm és üdv közt
Van keserv, bánat is nagy
Szép szöke fürtű fiúcska —
Jó éjt, menj, térj nyugalomra!

Midőn a második stropha elkezdődött, Edgár, az akadémiai hallgató is csendesen odalopódzott és erős tenorját összevegyíté Erzsike és a gyermekek soprán-hangjaival. A harmadik és negyedik verset már a fővadász ur is támogatta hatalmas basszával.

Mindenki meg volt hatva.

A dal beveződött, elhangzott. Ekkor Juszt hangosan felkiáltott s hangjában volt valami a meglepetés, csodálkozás és öröm hangjaiból. Tekintetét a fővadászné íróasztalára mereszté.

— Én e szekrényt ismerem, igen, igen, az az.

— Honnan... mit jelent ez? — kiálták mindnyájan.

— Az öreg Horszt grófnénál, kinél egykor szolgáltam.

A báróné felsikoltott.

— Ön a grófnénál szolgált, melyik évben?

— Tizenégy év előtt. A nemes hölgy meghalt hirtelen, alig állottam hat hónapig szolgálatában.

— De hogy hívják önt? — kérdezé a báróné a legnagyobb izgalomban.

— Juszt Fülöpnek.

— Juszt? Fülöp? Istenem! ez különös, anyám komornyikát is Fülöpnek hívták — de nem Jusztnek. Ugy emlékezem Werdernek neveztek.

— Az én vagyok! Werder Fülöp az én igaz nevem. De meg kellett változtatnom nevemet, mert a rendőrség nyomozott és én akkor nőülni szándakozván, féltetem becsületesem, bár azt sem tudtam mi-ért köröznek.

— A pénzért, a grófnő pénzéért, anyám vagyonáért, mondá élesen Gabriella asszony.

— A pénzért? Nagyságod anyja a grófné? — kiáltá a munkás csodálkozva.

— Igen, igen.

— Oh asszonyom, kegyed engem gyanúsít! Férje volt hát az, a ki a rendőrségnél üldözőbe vett. És ártatlanul, esküszöm ártatlanul, De most értem! Mennyi pénz találtatott a szekrényben?

— Csak néhány száz forint.

Lehetetlen!

— És azt mondták, hogy csak ön volt egyedül jelen anyám utolsó perceiben.

— Az igaz, de én a pénzhez nem nyultam, becsületesemre mondom.

— És mégis kiraboltak.

— Nem lehet méltóságos asszonyom! Melyik fiókban találták a pénzt?

— A legfelsőben.

— Nem a titkosban?

— Olyan is van?

Juszt izgatottan rohant a szekrény alaku író asztalhoz, mindenki aggódó, lázas kíváncsisággal kísérte mozdulatait. Hosszasan szemlélte az ódon alaku butort, kutatótt, fürkészett, míg végre örömteljes hangon kiáltott: megvan!

Mindenki feléje rohant. A gyermekek örömben tapsoltak, sikoltottak, a báróné az események hatalma alatt majdnem eszméletét veszíté.

Jusznak sikerült megtalálni a titkos rugót, a zár felpattant — a fiók tartalma előttük volt. Elöl egy elsárgult papiros, melyen szép sorrendben számok voltak feljegyezve. 96 arany Gabriellának. Ismét 96 arany, majd 48... 96... 105... összesen 4286 darab arany és 917 tallér...

Mennyi pénz? A karácsonyfa gyertyáinak szelíd fénye visszatükröződött az aranyok halmazán. A jelen voltak egyike sem tudott soká szóhoz jutni.

Végre a fővadász összeszedve magát Juszt elé lépett.

— Derék, becsületes ember, téged a gondviselés hozott ide. Itt van tárczám, ez a tied, kevés és szegény jutalma csak hüségnek.

Juszt habozott. De a báróné megindultan kezét nyújtá neki.

— Boldoggá tett engem és ezer tévedést üzött ki belőlem, szólt nyájasan. A jó Isten áldja meg családjával együtt!

Mily szép karácsony est!

* * *

Néhány év tünt tovább már ez est óta. A derék fővadász régen kiszivta már az utolsó pipadohányt, ott fekszik csendesen, békében a sirban. Edgárd már bányatanácsos. Tekla egy földbirtokos neje lett. Erzsike pedig a szomszéd uradalom egyik erdészével jegyben jár.

Gabriella asszony szentnek tartja a karácsony estét és szívesen látja asztalánál a szegényeket. Juszt fur, farag, dolgozik. Ő a munka embere és a munka lassan-lassan meghozza gyümölcseit. És a szőke, kékszemű Mariska. Gyönyörű, igéző teremtés és csodálatosan szép hangja van. A conservatórium első tanítványa.

Talán boldog lesz egykor — talán.

(Vége.)

A cremonai hegedű.

Egy öreg zenész elbeszélése után,

Ha jól emlékszem, 1843 egyik felséges őszi estéjén történt, hogy a Hamburg melletti hegyvidék egyik magaslatán sétálgatva, a szunnyadó napsugarak által megaranyozott vidék gyönyörű panorámáján történt elmélázásomból kellemesen csengő női hangok ébresztének fel.

Én a hegyszakadék egyik zugában, egy elviritott jázminbokr mögött nyújtóztam a fűben, s így a közeledő, mintegy 14 és 11 évesnek látszó, elegánsan öltözött két igéző szépségű leánya egyedül képzelte magát a magányban, melyben csevegésüket gyanútlan leshettem el.

„Nem elragadó szép ez, Mária?” szólalt meg az idősebb, ki sugár termete s égő bogár szemével ritka szépségnek tünt fel előttem — ifjabb és halványarcú nővérehez, Murillo angyalarcú gyermekalakjainak méltó másához. „O! mennyire szeretnék Hamburgban maradni! Ily gyönyörű vidéket nem láttam sem Angol-, sem Franciaországban, Spanyolhonban sem!”

„Valóban, igazad van kedves Terkám” válaszolt az ifjabb, „nagyon szép vidék ez, s az utóbbi néhány nap óta jobban is érzem magamat. A Rajna jó levegője s a szép vidék szemlélete egészen fölélesztett, de mégis oly ellenállhatlan honvágyat érzek, annyira szeretnék mihamarabb visszajutni, Saviglianoba...” és keserves zokogás, sűrűn omló könyvei kísérték szavait.

„Lásd, már megint sirsz Marietta!” kiáltott fel meglepetve az idősebb, mintegy szemrehányó tekintettel ölelvén magához siró nővérét. „Hiszen néhány hét múlva ismét honn leszünk. Két hosszú év óta vagyunk távol honunktól, s ezen örökkévalónak látszó idő alatt egyetlen egyszer sem panaszkodtál, s ime ma, midőn távollétünk utolsó napjaiban vagyunk, midőn az otthou-

viszontlátásának örömétől alig néhány nap választ el, — most kezdesz sirni?”

„De én nagyon nyugtalan vagyok, azt hiszem, megöl a honvágy,” monda zokogva a kicsi.

„Kedves gyermek vagy te, Mariettám, vigasztalódjál. Tudom én, hogy kedvemért le fogod küzdeni fájdalmadat! aztán lásd, nem volna az végtelenül elszomorító rám, ha a publikum...”

„Hallgass, az ég szerelmére kérlek” viszonzta mintegy megretenv a kicsike. „Nem, hiszen uralkodni akarok magamon, ne legyen a publikumnak soha alkalma rólam rosszul nyilatkozni.”

Egyidőre elhallgattak. A lemenő nap halvány sugarait ködös levegő váltá föl.

„Jer Marietta — monda az idősb — neked árt az esti levegő.”

Szóltanul indultak meg karöltve a város felé vezető uton, nem is gyanítva, hogy valaki követi őket, kinek — a mellett, hogy őket észrevétlenül kihallgatta — végtelen vágya támadt megtudni, minő kisérteties fogalmat kötöttek az oly nagy fontossággal kiejtett publikum szóhoz.

Csakhamar elérték a külváros utcáit. Első képzelődésében azt hívé, hogy az épen itt vendégszereplő frankfurti műlovar-társaság tagjai, vagy még inkább, hogy talán a szintén itt tartózkodó wiesbadeni operaszínház balletszemélyzetéhez tartoznak; de mégis sokkal valószínűbbnek látszott előttem, már elegáns öltözetük után következtetve, hogy talán egy vagyonos utazó család gyermekei. Ha a kicsike Savigliano helyett Birminghamot, avagy Roubaix-t mondotta volna szülővárosának, — vagy továbbá, ha a végzeteljes publikum szóhoz nem kötöttek volna olyan előttem megfajthetetlenek tetsző jelentőséget, — semmi feltűnőt sem találtam volna rajtuk; de előkelő olaszokra találni a Rajna vidékén, valóban ritkaság.

Megjelenésük talány volt előttem.

„Nézd csak Teréz,” mond az ifjabb „amott a kirakatban egy hárfa függ.”

A belvárosba érven, igyekeztem a nővéreket annyira megközelíteni, hogy beszélgetésükből egy hangot sem veszítettem el.

„Az ám!” válaszola az idősebb „s úgy látszik, hegedű is van ott. Menjünk csak közelebb!”

Egy kis kereskedés előtt állottunk, melynek kirakatában gypapot, írószereket, rövidárú és különféle hangszerek hevertek a legfuresább költői rendetlenségben. A czég „Hirsch Ephraim és Izidor” tagjai ismerőseim voltak. Ephraim, az idősbik, mint a család rendszerinti utóda, már természeti hajlamánál fogva, a kereskedői pályára adta magát, Izidor szeme azonban a művészetben akadván meg, évek hosszú során át a frankfurti színház zenekarának tagjává emelkedett. Zenész volt tehát, második hegedűs, s az első hegedűs helyét folyton irigy szemmel néző, örök-ké félreismert lángész hirnevében mindaddig, mig nem egy szép őszi estén türelme teljesen el nem hagyta. A legközelebbi reggel hátat fordított művész pályájának s irigyelt karmesterének, elrugta magától a társaságot.

„Mit gyötörtessen magamat” monda stoicus nyugalommal eddigi kollegáinak, mikor kényelmesebben s jobban megélhetek. „S azon elhatározással, melylyel Verina felkiáltott: „Elmegyek Andrásához!” kiáltott ő is fel: „Elmegyek Ephraimhoz!” És elrohant.

Ölelő karokkal fogadta őt bátyja, s a ház belügyeit bizta rá, nevezetesen a könyvitelt, az üzletben pedig ő forgolódott.

„Ephraim!” szólalt meg Izidor funkcióba lépésének első napján, „ki kell neked jelentenem, hogy a művészet iránt egészen hűlenné nem lehetek ezután sem, ki kell üzletünket hangszerek árusítására is terjesztenünk.”

„Én nem ellenzem,” mondá Ephraim vállat vonva. „Végre is, kedvedért megadom rá a módot, de tovább aztán nem törődöm veled, nem bírok kellő szakismerettel azok megválaszására!”

A mint a nővérek mellett elhaladtam, tisztán hallodtam, az ifjabbak egész lelkesedéssel mondott szavait:

„Bizonyosan cremonai, Teréz. Nézd csak ezt a magas bordázatot! menjünk be!”

És az Izidor által, a kirakat szembeötölő helyén egy idő óta féltékenyen őrzött hegedű valóban cremonai volt.

Beosontam az üzletbe, s miközben a teljes szolgálatkészséggel közeledő Ephraimmal bizalmas pillantást váltottam, félrehúzódtam, hogy helyet engedjek a belépő hölgyeknek.

„Mivel szolgálhatok?” kérdé élénken Ephraim, miközben túlbuzgó szolgálatkészséggel babrált a gombok és gombostükkkel telt fiókokban. Touristáknak mindig szükségük van gombostűre s gombra.

„A kirakatba függő hegedűt óhajtanók megnézni, s talán meg is venni,” válaszolt az idősebb.

„Ah! bizonyára egy kis fivérük van, ki hegedülni óhajtana tanulni,” szólt Ephraim, mialatt félre rakta az előszedett árúkat. „Szolgálhatok igen jutányos árúkkal; az oberlandiak darabja csak öt tallér!”

„Nem, nem — szólt közbe Marietta — épen azt kívánók látni, melyik ott a szegletben függ.”

„Ó az igen drága lesz önöknek, kissasszonykám!” jegyzé meg atyailag Ephraim. „Nem is gyanítják önök, hogy az valódi kincs! Hogy mondtam?... Kincs? — Igen bizony, — halálos vétek volt Izodor-tól — Ephraim folytonosan Izodor-nak nevezte fivérét — egy ilyen régi hegedűért annyi pénzt vesztegetni. Az oberlandiak sokkal jobbak. Mutassak belőlök? Egészen újak, szépen, vörösrre vannak mázolva, s csak öt tallér darabja. Valódi disztárgyak!”

„Jöjj Marietta! menjünk...” monda türelmet veszve Teréz.

„Szent Isten, maradjanak, maradjanak kérem!” kiáltott fel meglepetten Ephraim. „Miért akarnának elmenni? Megmutatom, meg bizony!... Azaz, hogy dehogyan mutatom, nem mutatom biz' én meg, hanem mutassa meg önöknek Izidor!”

„Izidor!” kiáltott hátra az ajtó kis ablakán át „Izidor, a cremonai!” és majd boszuság, majd szokatlan öröm váltakozásával arczán, mormogá felénk fordulva: „Nem hittem volna, hogy Izidor legyen a nyertes! A hogy meg hozta, s azt mondá: „Ephraim, megvettem a hegedűt, az ember eljő hozzád délután az árért — 150 tallér volt! nem, várjanak, csak, tévedek, 250 tallér volt, — vagy mit mondtam? — úgy hiszem, 350 tallér volt!” sietett szavait helyreigazítani, „erre azt mondtam: Izidor, megbolondultál? ki veszi azt itt meg? miből vegyem ki az értékét? Te nem vagy üzletembernek való, rászédett magad! Mire aztán esküdözött, hogy annak értékét csak olyan művész képes megítélni, milyen ő. Mikor aztán abbéli aggodalmamnak adtam kifejezést, hogy azt senki sem fogja keresni, még kevésbé megvenni, fogadást ajánlott 5 francban, hogy 6 rövid idő alatt el fogja adni. Ha tehát önök megveszik, Izidor megnyeri a fogadást. Ne mutassam az oberlandiakat?”

Az e közben belépő Izidor azonnal felismerte a helyzet fontosságát; félre tolt a bőbeszédű bátyját, s ékesen idomított hajlongással üdvözölte a vendég nővéreket. Elérkezett az ő alkalma s pillanata.

„Hölgyeim, az értékes kincset kívánják látni?” szólalt meg, s anélkül, hogy további válasza várna, egészen neki hevülve, sietett a kirakat felé.

„Ó az drága, igen drága, hanem hallják csak gyönyörű hangját!” mondá a hangszer hangolása közben, mire hosszan megerezett nyirettyűvel hangokat csalt ki az egyes hurokból. „Egészen úgy hangzik, mint egy orgona!”

(Vége következik.)

Zene, művészet és irodalom.

Ujszövetkezete a magyar zene művelésére. Budapesten néhány tekintélyesebb és jóhírű zenész egy szövetséget alkotott a magyar műzene ápolása és fejlesztésére. A szövetséget tagjai közt nem létezik társulati rangkülönbség, a teljes egyenlőség elve a mérvadó s a szabad vélemény korlátlan nyilváníthatása képezi ama szellemi erős kapcsolatot, mely a tagokat egymás iránti őszinte bizalommal összetartja. A bemutatásra kerülő szerzemények fölött az összes tagok indokolt ítélete dönt, s minden érzékenykedés, sértett ambíció vagy aprehensio ki van zárva. Mert minden tagnak meg kell — s meg is van arról győződve, hogy az őszinte ítéletet semmiféle más indok nem sugallhatja, mint az egymás kölcsönös becsülése és ebből folyólag az ügy önzetlen szeretete. — Cselszövény, kedvemény, vagy gyöngéd, a célt nem szolgáló túlságos kiméletnek itt helye nincsen.

A szövetséget egy pár hónap óta készülő már így elő, s a jövő hó elejére kitűzött első nyilvános előadás lesz próbaköve életképességének.

Egyelőre a következő műfajokat u. m.: az átdolgozott mūdalt, a magán, vagy hangszeres zenét, a férfi s vegyes kart s a vonós négyest, ötöst, hatost vagy legfőlebb hetest veszi föl műsorába, melyeknek azonban mind eredeti magyar műveket kell képezniök. Az eddigi tagok a következők: Allaga Géza, Abrányi Kornél, Engeszer Máttyás, Megyeri Károly, Sipos Antal, Székely Antal és Zimai László.

— Bayreuthból írják: Az 1882. év nyarán „Parsifal“ látogatói a diszítés művészetének csodáit fogják láthatni. Igy első sorban a gralsburgi „ideális“ erdőt, mely egy gyönyörű tó partján terül el. E jelenés utóbb egy egész panorámává változik; északi Spanyolország sziklás hegyei plastikus kinyomatban láthatók, setét utak és barlangokban járnak Parsifal és Gurnemanz, míg az egész diszlet egy három részből álló márvány-kupolás nagyteremmé változik át. Titkos setétség tölti el a lovag-termet, míg a kupola magaslatából világosság látszik, ének- és harangszó hallatszik. De a második felvonás diszletei még nagyszerűbbek; az első jelenet Klingsor bű-

vész szobájában lesz, a legsodásabb bűvész szerekkel. Ez csakhamar egy kertté alakul, egy tündérpalota előtt és a leggyönyörűbb virágágyakkal. A virágokból tündérek ug-rálnak ki s az egész szinkört villamfényben megtörött nagyszerű szökőkutakból előtörő vizsugarak árasztják el. De egy pillanat múlva eltűnik a kert s helyében egy kietlen pusztaság terül el. A harmadik felvonásban ismét egy erdőt látunk, tövében hatalmas vízforrással és az erdőmélyében Gurnemanz zarándok-gunyhója. És több ily varázsje-netek.

— Munkácsi Mihály korunk egyik legnagyobb és legünnepeltebb festészenek hatalmas képe, mely most Budapesten van kiállítva, nem fog idegen kezekbe jutni. Azon indítvány, hogy azt az ország közada-kozás utján megvegye, lelkes fogadtatásra talált nemcsak Budapesten, hanem országszerte s máris több mint tízezer forint jött össze. Mi is felhívjuk olvasóinkat, az adakozásra, kész lévén az a lapunkhoz küldött összegeket illető helyre juttatni.

— Rudolf koronaherceg megen-gedte, hogy „Keleti utazásom“ című mun-kája, mely eddig csak németül és nagyon kevés példányban jelent meg, magyarra fordítassék. A fordítást Brankovics György eszközli; a mű Lampel kiadásában jelenik meg, ára 7 frt, de csak előfizetés utján rendelhető meg.

Hetijelentés a gabona- és bor-üzletről.

W. N. J. A gabona-kereskedés még mindig pan-gásban van. Kivitel silány. Helybeli fogyasztásra kevés vétetik. Hasonlóképen pang a borkereskedés is. Finomabb borok semmiképp sem kerestetnek. Közönséges bo-rokban még mindig versenyez velünk Kanizsa vidéke. Finomabb 1881-iki borok ára hectoliterként 12 és 14 frt között változik. 1881-iki falusi borok 7 frttól 8 1/2 frtig minőség szerint.

Idegenek névsora.

„A r a n y h a j ó“ szálloda: Schnitz Mór utazó, Bécs. Herdi József utazó, Bécs. Herman M. magánzó, Zágráb. Epstein Lipót utazó, Brün. Kotber Oszkár kereskedő, Páris. „V a d e m b e r“ szálloda. Gratján H. utazó, Lípese, Blau kereskedő. Mohács. Müszter E. kereskedő, Pécsvár. Wágner állatorvos, Bács-

ka. Krainer kereskedő, Viszló. Dr. Heller orvos, Harkány. Goldfinger kereskedő Bonyhád.

Árfolyamok a bécsi áru- és érték-tőzsdén

— febr. 25-én délután. —

(Távirat.)

	Pénzbeli	Áru
	árfolyam.	
1. Magyar aranyjárdék 6 %	117.50	117.80
2. Magyar aranyjárdék 4 %	84.70	84.90
3. Magyar papírjárdék 5 %	84.50	84.70
4. Magyar vasuti kölcsön	130.75	131.75
5. Magy. földtehermentesítési kötvény	97.	97.75
6. Magy. földteh.-ment. kötvény záradékkal	94.25	94.75
7. Magyar szőlődezsma váltásági kötv.	97.25	97.75
8. Magyar nyeresemény-sorjegy-kölcsön	112.	112.50
9. Tiszaszabályozási és szegedi sorjegy	107.	107.25
10. Osztrák járdék papírban	73.60	73.80
11. Osztrák járdék ezüstben	74.70	74.90
12. Osztrákjárdék aranyban	92.40	92.60
13. 1860-iki osztrák állam-sorsjegyek 100 frtos	131.	132.
14. Osztrák-magyar bankrészvény	813.	816.
15. Magy. hitelbank-részvény	286.	286.50
16. Osztrák hitelintézet-részvény	294.25	294.75
17. Cs. és kir. arany	5.65	5.67
18. 20-frankos arany (Napoleon d'or)	9.54 1/2	9.55 1/2
19. Német birodalmi márka	58.85	58.90

Legujabb. Lapunk zártakor örömmel értesülünk, hogy többek lelkes kezdeményezésére mozgalom indittatik meg Munkácsi Mihály nagy művésznök „Krisztus“ festményének megvételéhez történendő hozzájárulás végett és e célból Aidinger János polgármester ur széles körű értekezletet hív össze.

Pécsi színház.

Vasárnap, 1882. február 26-án adatik:

A szép asszony kocsisa.

Eredeti népszimű, dalokkal 3 felvonásban. Irta Csepreghy Ferencz, zenéjét Erkel Elek. Kezdeté 7 órakor.

Laptulajdonos Ramazetter Károly. Felelős szerkesztő Bolgár Kálmán.

Tüzelőfa-eladás.

Elsőrendü fehér bükkfát méterölenként 12 frtért

Elsőrendü kőrisfát méterölenként 11 frtért

ajánl tisztelettel

Spitzer Ádám Pécssett.

Schwarz Vilmos erdő-üzlete Pécssett.

Olcsó tüzelőfa.

4 méter gyertyán hasábfa 12 frt, régi öl 10 frt 20 kr.

4 „ bükk „ 12 „ „ „ 10 „ 20 „

4 „ kőris szil „ 10 „ „ „ 8 „ 50 „

Schwarz Vilmos váltóüzletében.

Csödtömeg végkiárulás!

A király-utczai 7-ik szám alatt levő rőfös kereskedésben

csödtömeg végkiárulás történik, a rendes áron jóval olcsóbban.

Különösen ajánlatnak: Női ruha - kelmék, ágyszerítők, butorszövetek, szőnyegek ugy egyéb

divat-cikkcek.

A t. cz. közönség látogatásáért esedezik a csödtömeg átvevője:

Klein P.

SCHAUREK JÓZSEF

Pécssett, Ó-pósta-utca 16. sz.

Mindennemű zongorák és harmoniumok t á r a.

Ugyanitt kaphatók zenélő szelenczék Heller H. Bern híres gyárából, gyári áron.

Régi zongorák becseréltetnek ujakkal.

Zongora kölcsönintézet.

Baranyamegyei takaré- és hitelbank felszámolásban.

Mérleg 1881. december hó 31-én.

VAGYON.

TEHER.

Készpénz (a központi takarékpénztárnál)	8013.68	Részvénytőke (1825 részvény á 36 frt 25 kr.)	65975.—
Adósok folyó számlában	39709.52	Betétek	738.24
Váltó-tárca	1200.—		
Kölcsönök ingatlanokra	1381.70		
Átmeneti kamatok	153.19		
Ügyvédi előleg	100.—		
Kétes követelések	2000.—		
Veszteség áthozat az előbbi évektől 13652.75			
uj veszteség 1881. évben 502.40	14155.15		
	66713.24		66713.24

Pécsett, 1881. évi december hó 31-én.

A felszámoló-bizottság:

Klein J. Hutflösz János. Fesztl Rajmár Bodó István. Ullmann Károly.
elnök.

Ezen mérleg a felügyelő-bizottság által megvizsgáltván, mint helyesnek talált, jóváhagyatik.

Pécsett, 1882. évi február 17-én.

Perczel Miklós,
felügyelő bizottság elnöke.

Bánffay Simon.

Dr. Pazsitzky Ede.

Gyárfelosztás következtében gyári áron.

Van szerencsém a tisztelt közönségnek tiszteletteljesen tudomásul adni, hogy alább elsorolt árukat egy renommított gyárnoktól, ki üzletét végkép beszünteti, eladás végett átvetttem s azokat határozott **gyári áron** — melyek mellett a t. vevők 25%-ot megtakarítanak — elárusítani fogom.

A készlet következőkből áll:

- 300 drb. valódi rumburgi gyöles.
- 200 „ $\frac{8}{4}$, $\frac{9}{4}$ és $\frac{10}{4}$ széles gyöles-lepedő.
- 500 „ $\frac{5}{4}$ széles tiszta creasz-gyöles.
- 1000 „ $\frac{4}{4}$ széles tiszta creasz-gyöles.
- 100 „ tiszta ezérna ágybeli-grádl.
- 60 „ $\frac{6}{4}$, $\frac{8}{4}$ és $\frac{9}{4}$ görfüggöny-grádl.
- 30 „ $\frac{8}{4}$ fehér és szürke damast-asztalnemű.
- 2000 tzt. vászont damast-asztalkendő.
- 800 „ vászon damast-asztalterítő, $\frac{8}{4}$ -től egész $\frac{16}{4}$ nagyságban.
- 1500 „ vászon damast törölközők, minden nemből.
- 700 drb. 23 méter damast-törölközők.
- 450 tzt. fehér vászon-kendő.

Fenti cikkek kiválólag alkalmasak kelengyékre, mert ritkán kínálkozik alkalom ily kitünő minőségű kelengyék, ily olcsó áron összeállítására. — Az illető gyár majdnem egyedül állt azon jóhirben, hogy áruai valódi tiszta gyölesszövetek, amiért én a felelőséget örömet elvállalom.

Egyidejűleg bátor vagyok a t. cz. közönség becses figyelmét nagy választéku selyem-, posztó- és divat-áruzeik-keimre felhívni, melyeket szintén rendkívül olcsó áron adom.

Mély tisztelettel

PAUNZ ADOLF

Pécsett, Széchényitér Zsolnay-féle bazár épületében.

Vidéki megrendelések gyorsan és pontosan teljesíttetnek utánvét mellett. Az esetleg tetszést nem nyert áruk mindenkor teljes készséggel becsérítetnek.

Erzsébet szálloda Budapest, IV. kerület egyetem-utca.

E kitünő fekvésű szálloda, szemben az I. hazai takarékpénztár épületével, a királyi tábla, valamint az egyetem tőzsomszedságában, utasoknak kiválóan ajánlható. — Közvetlenül előtte társaskocsik közlekednek a vaspályához.

Egészen ujjonnan berendezett szobák 70 krtól fölfelé.
Csinos kávéház és olcsó étterem a szállodában.

Tisztelettel

Schmidt Ferencz,

szálloda tulajdonos.

45

12—3

Petrovits Ferencz bádogos

Pécsett, az irgalmasok templomának átellenében.

Ajánlja magát a szakmájába vágó mindennemű munkákra:

Árnyékszék fedélzetek

vizszivattyúzással és anélkül 6 frttól fölfelé, készletben tartatnak:

Fürdőszobák

teljes berendezése a legjutányosabban elfogadtatik; — valamint

Cseréptetőztetés

is, — és tetőzetek tatarozása.